

Jesús i les dones

Dll, 22/07/2013 per Eduard Ibáñez

[Apunts eticopolitics](#)

L'episodi que hem llegit en l'Evangeli d'aquest diumenge, l'escena de Jesús amb Marta i Maria, em fa pensar en el sorprenent i eminent protagonisme de les dones en la vida de Jesús i en tot el relat evangèlic.

D'entrada, és una noia senzilla i pobra de Natzaret, Maria, qui ocupa un dels llocs centrals en l'Evangeli. Déu tria aquesta dona per a un paper clau en el seu pla de Salvació, com a mare de Jesús. Així li fa saber expressament i ella accepta aquesta enorme missió. A banda del gran esforç de la criança, és ella qui dóna inici a la vida pública de Jesús (noces de Canà), assenyalant Jesús com a punt de referència de la nostra vida ("Feu el que ell us digui"). Maria acompanya Jesús al llarg del seu ministeri (no sense dolor) i és a prop d'ell fins a la seva mort, al peu de la Creu, on és designada pel mateix Jesús just abans de morir, com a "mare" per als seus deixebles. S'entén així que Maria hagi esdevingut per sempre, per a l'Església, el model per excel·lència de la vida de fe i principal intercessora.

Jesús s'apropa fraternalment a les dones en innumerables ocasions malgrat els prejudicis socials. Són moltes dones, pràcticament des del principi de la seva predicació, les qui es beneficien de les seves curacions i miracles (curació de la sogra de Pere, guarició d'una dona amb hemorràgies, retorn a la vida d'una noia, guarició de la filla d'una cananea, de qui admira la seva gran fe, resurrecció del fill d'una viuda de Naïm). I és a una dona samaritana (doble motiu de rebuig per als jueus), a qui anuncia en primer lloc que ell és el Messies.

Les dones, especialment les més excloses, perseguides i objecte de tots els tabús (les viudes, les acusades d'adulteri, les senyalades com a prostitutes...), són justament triades per Jesús per fer valer la força de l'amor i el perdó de Déu i alhora la necessitat de perdó per a tota persona. Així ho veiem en els importants episodis del perdó de la dona adúltera i de la prostituta que perfumava els seus peus. És una dona, Maria (germana de Llàtzer), lectura d'avui, qui és mostrada per Jesús com signe de l'extrema importància de contemplar Jesús i escoltar la seva paraula (no reservada pas als homes). És una dona el signe del valor de la pregària (paràbola del jutge i la viuda). I proposa també el gest d'una dona com a model de la caritat sincera i veritable (la viuda pobra que dóna tot el que té com a almoïna al temple).

Jesús fa una defensa aferrissada del valor i dignitat de la dona, rebutjant amb enorme contundència tota forma d'ús com a objecte, enfrontant-se contra els masclisme dominant. Afirma que el "desig de posseir la dona de l'altre" és ja adulteri. Denuncia com a immoral repudiar l'esposa (com permetien les lleis d'aquell temps) i deixa clar que la dona no pertany al seu marit.

En els quatre evangelis observem que moltes dones acompanyen i ajuden a Jesús juntament amb els deixebles (Maria Magdalena, Joana, Susana...). I en els moments més difícils, quan els deixebles l'han abandonat, són les més fidels: acompanyen a Jesús en el camí del calvari, són presents en la seva mort i sepultura i s'ocupen d'ungir el seu cos.

El final del relat evangèlic és la culminació d'aquest protagonisme. Com sabem, són precisament les dones (Maria Magdalena, Maria mare de Jaume, Joana, Salomé i altres) les primeres testimonis de la resurrecció (malgrat que el testimoni de dona no tenia socialment valor). En efecte, arriben les primeres al sepulcre el diumenge, trobant-lo buit, i a elles se'ls apareixen els missatgers que els anuncien que Jesús és viu. És a una dona, Maria Magdalena, a qui primer s'apareix Jesús mateix ressuscitat. I són les dones les que ràpidament donen a conèixer la resurrecció, l'esdeveniment fonamental per la fe, a la resta dels deixebles.

Fariem bé de meditar més sobre aquest protagonisme femení i extreure'n tot el seu profund missatge antropològic i teològic i les seves conseqüències per a la vida de l'Església. Alhora, en un món on la dona (sovint sota l'excusa de creences o inèrcies religioses) continua en bona mesura sotmesa, cosificada, manipulada, explotada, esclavitzada, empobrida, violentada de múltiples formes, menystinguda i marginada, el relats evangèlics ens posen davant d'una enorme exigència: rescatar la dignitat i centralitat social de la dona com a primer punt del programa per a la configuració d'un món més just i humà.

PS: Un record aquí pel meu amic Sebastià Benet, que va morir ahir als 86 anys. Va denunciar amb gran força i insistència la pobresa i exclusió social que afecta durament a tantes dones del nostre país.